

социјалним и културним правима (1966), 9. Конвенција о уклањању свих облика дискриминације у односу на жене (1979), 10. Конвенција против мучења и других сурових, нехуманих или понижавајућих поступака или кажњавања (1987), 11. Европска конвенција о спречавању мучења нехуманог или понижавајућег третмана или кажњавања (1987), 12. Конвенција о правима дјетета (1989), 13. Међународна конвенција о заштити права свих радника-миграната и чланова њихових породица (1990), 14. Европска повеља за регионалне језике и језике мањина (1992), и 15. Оквирна Конвенција за заштиту националних мањина (1994).

Уставни суд Босне и Херцеговине има искључиву надлежност одлучивања о било којим споровима који проистекну из Устава Босне и Херцеговине између два ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, или између институција Босне и Херцеговине. У суштини, анализирајући ово, Суд овдје одлучује о позитивним или негативним сукобима надлежности, као и о било којим другим споровима који се могу појавити у односима између државних и ентитетских структура власти, односно институција Босне и Херцеговине.

Уставни суд има надлежност да одлучи да ли је било која одредба устава или закона једног ентитета сукладна са Уставом Босне и Херцеговине. Иако Устав, чланак VI.3.а алинеја 2, експлицитно говори само о „одредбама закона ентитета“, слједећи обавезу Суда „да Суд подржава Устав Босне и Херцеговине“, овим се од оцјене уставности не искључују и закони које доноси Парламентарна скупштина Босне и Херцеговине. Исто тако, Суд је надлежан да испита да ли је одлука ентитета да успостави специјални паралелни однос са сусједном државом сукладна са овим уставом, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине.

Уставни суд је надлежан у питањима која му је прослиједио било који суд у Босни и Херцеговини у погледу тога да ли је закон, од чијег важења његова одлука овиси, компатибилан са Уставом Босне и Херцеговине, Европском конвенцијом о људским правима и темељним слободама и њеним протоколима или у погледу постојања или домаћаја неког опћег правила међународног јавног права. Поменути суд који је прослиједио питање Уставном суду обавезан је поступити сукладно одлуци Суда. Исто тако, Суд је надлежан у случају „блокаде“ Дома народа Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине по питању виталног интереса једног од конститутивних народа, што представља по много чему атипичан вид надлежности, јер се практично на овај начин успоставља однос између „уставносудске“ и „законодавне власти“.

Уставни суд је надлежан да оцјени уставност закона које је донио Високи представник за Босну и Херцеговину супституирајући домаће власти. Разматрајући наведени захтјев, Суд је истакао да овласти Високог представника произилазе из релевантних Резолуција Вијећа сигурности